

ת"פ 58600/06/17 - מדינת ישראל נגד חנה בת יהודה אמג'ר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 58600-06-17 מדינת ישראל נ' חדד(עצור

בפיקוח) ואח'

לפני כבוד השופט ירון לוי

מדינת ישראל המאשימה:

נגד

הנאשמת: 4. חנה בת יהודה אמג'ר

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשמת הורשעה, על יסוד הודאתה, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של סרסרות למעשה זנות, עבירה לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") (שתי עבירות) ובעבירה של החזקת מקום לשם זנות, עבירה לפי סעיף 204 לחוק (שתי עבירות).

העובדות

2. ואלה העובדות שעל-יסודן הורשעה הנאשמת:

אישום ראשון

א. החל מאוקטובר 2013 ועד ספטמבר 2016 (להלן: "**תקופת האישום הראשון**") שימשה הנאשמת מנהלת ואחראית מטעם הנאשמת 1 (להלן: "**חדד**") והנאשמת 2 (להלן: "**ארגנובה**"), בבית הבושת שבניהולן, שברח' יצחק שדה 36 בתל אביב (להלן: "**בית הבושת ביצחק שדה**"), בו סופקו שירותי מין בתשלום.

ב. הנאשמת ניהלה, בצוותא עם חדד וארגנובה, את בית הבושת ביצחק שדה והפעילה אותו על ידי כך שנכחה בבית הבושת ביצחק שדה ימים רבים, ענתה לטלפונים, היתה בקשר עם מחלקי כרטיסי ביקור, עם שירותי המכבסה ועם מאבטחי בית הבושת, שילמה להם ודאגה לניהול השוטף של בית הבושת.

ג. הנאשמת שימשה אשת הקשר של חדד וארגנובה לנשים שסיפקו שירותי מין בתשלום בבית הבושת ביצחק שדה.

ד. במסגרת ניהול בית הבושת ביצחק שדה, הנאשמת דיווחה לחדד ולארגנובה על כמות הלקוחות

במשמרות בהן נמצאה וכן על סך ההכנסות מול סך ההוצאות, עבור כל יום שבו היה בית הבושת פתוח. בסיום המשמרות אספה הנאשמת את הכסף במעטפה והעבירה אותו לחדד או לארגנובה.

ה. עבור ניהול בית הבושת שילמו חדד וארגנובה לנאשמת סך של כמה מאות שקלים לכל משמרת בה שהתה בבית הבושת, מתוך האתנן שנאסף באותו היום ובהתאם למספר הלקוחות שהיו במשמרת.

ו. במטרה לסייע לחדד ולארגנובה בניהול המקום, הועסקו בבית הבושת ביצחק שדה פקידות אשר ענו לטלפונים ונתנו הסברים ללקוחות, שכללו תיאור המקום, תיאור הנשים ותשלום האתנן הנדרש; פתחו את דלת הכניסה ללקוחות; ניהלו רישומים של הלקוחות; צלצלו בפעמון שהותקן בחדרים כשחלפו 20 דקות ובסיום, אספו את האתנן מהנשים והעבירוהו לידי הנאשמת או לחדד ולארגנובה ישירות.

ז. בית הבושת ביצחק שדה פעל כך עד ליום 15.9.16, עת הוצא צו סגירה שיפוטי על ידי בית משפט השלום בתל אביב-יפו.

אישום שני

ח. החל מספטמבר 2016 או סמוך לכך ועד ליום 12.6.17 (להלן: "**תקופת האישום השני**") הפעילו חדד וארגנובה וניהלו, בנכס שברח' טברסקי 4 בתל אביב, בית בושת, בו סופקו שירותי מין בתשלום (להלן: "**בית הבושת בטברסקי**"), בסיועו של הנאשם 3.

ט. במהלך תקופת האישום השני, ניהלה והפעילה הנאשמת, בצוותא עם חדד וארגנובה את בית הבושת בטברסקי ושימשה כאחראית מטעמן לניהול השוטף של בית הבושת, בין היתר בנוכחותה בבית הבושת ימים רבים, במענה לטלפונים, בקיום קשר עם מחלקי כרטיסי הביקור, עם שירותי המכבסה ועם מאבטחי בית הבושת ומתן תשלומים להם.

י. הנאשמת שימשה אשת הקשר של חדד וארגנובה לנשים שסיפקו שירותי מין בתשלום בבית הבושת.

יא. במסגרת ניהול בית הבושת, הנאשמת דיווחה לחדד ולארגנובה על כמות הלקוחות במשמרות בהן נמצאה וכן על סך ההכנסות מול סך ההוצאות, עבור כל יום שבו היה בית הבושת פתוח. בסיום המשמרות אספה הנאשמת את הכסף במעטפה והעבירה אותו לחדד ולארגנובה.

יב. עבור ניהול בית הבושת שילמו חדד וארגנובה, לנאשמת סך של כמה מאות שקלים לכל משמרת בה שהתה בבית הבושת, מתוך האתנן שנאסף באותו היום ובהתאם למספר הלקוחות שהיו במשמרת.

יג. בנוסף לנאשמת הועסקו בבית הבושת פקידות שענו לטלפונים ונתנו הסברים ללקוחות, שכללו תיאור המקום, תיאור הנשים והתשלום הנדרש; פתחו את דלת הכניסה ללקוחות; ניהלו רישומים של הלקוחות; צלצלו בפעמון שהותקן בחדרים כשחלפו 20 דקות, ובסיום אספו את האתנן מהנשים. את האתנן העבירו הפקידות לידי הנאשמת שמסרה אותו לרוב לנאשם 3 או לחדד וארגנובה. הפקידות אף הדריכו והנחו נשים שהגיעו לספק שירותי מין בבית הבושת, כיצד פועל בית הבושת.

ההליכים

3. כתב האישום הוגש נגד הנאשמת, יחד עם מנהלות בתי הבושת, חדד וארגנובה (נאשמות 1 ו-2), הבעלים של בית הבושת בטברסקי (הנאשם 3), מי ששימש כשוכר הפיקטיבי תמורת שכר לשני בתי הבושת (הנאשם 5) והפקידות (נאשמות 6 עד 9).

ההליכים בעניינו של הנאשם 5 הופסקו בהתאם לסעיף 19(ב)(1) לחוק הסעד (טיפול באנשים עם מוגבלות שכלית-התפתחותית), התשכ"ט-1969.

נאשמות 6 עד 9 הודו, בעקבות הליך גישור בפני כב' השופט ב. שגיא, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, ודין נגזר.

נאשמת 1 הודתה, בעקבות הליך גישור בפני כב' השופט ב. שגיא, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, וגזר דינה עתיד להינתן ביום 12.9.18.

עניינה של הנאשמת הופרד מעניינם של הנאשמים 2 ו-3, הממשיך להתנהל.

גזר דין זה מתייחס לנאשמת בלבד.

הסדר-הטיעון

4. במסגרת ההסדר תוקן כתב האישום, והוסכם שב"כ הצדדים יעתרו במשותף להטלת קנס בסך 3,500 ₪ על הנאשמת, לצד חילוט מוסכם בסך 40,000 ₪.

אשר ליתר רכיבי הענישה, הסכימו הצדדים שהמאשימה תגביל עתירתה העונשית ל-6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה, וכי ההגנה חופשית בטיעוניה.

טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וכן קנס וחילוט, כפי שסוכם במסגרת הסדר הטיעון.

לטענת ב"כ המאשימה, הנאשמת נטלה חלק מרכזי בניהול בתי הבושת. היא קיבלה את לקוחות הזנות, הייתה בקשר עם הנשים ודיווחה על המתרחש בבתי הבושת לחדד ולארגנובה. הנאשמת התפרנסה מכספי האתנן, נכחה בבתי הבושת באופן יומיומי, משך תקופה ארוכה. לטענת ב"כ המאשימה, הנאשמת הייתה היחידה ששימשה בתפקיד המתואר בבתי הבושת, ודיווחה ישירות למנהלות בתי הבושת, חדד וארגנובה.

לאור נסיבותיה האישיות, טענה ב"כ המאשימה כי יש למקם את עונשה של הנאשמת במחצית מתחם הענישה

הנהוג במקרים דומים. זאת, בשים לב למצבה הרפואי, ולנסיבות חייה הקשות.

6. הסניגורית תיארה באריכות את נסיבות חייה הקשות של הנאשמת.

לדברי הסניגורית, הנאשמת, כבת 64 שנים, גידלה לבדה את ארבעת ילדיה הבגירים, סבלה מבעלה הנרקומן, מאלימות קשה שהותירה צלקות בגופה ובנפשה. הסניגורית הדגישה שהנאשמת נטולת עבר פלילי.

על פי הטענה, הנאשמת החלה לעבוד בבית הבושת ביצחק שדה כמנקה, ובמהלך השנים קשרה קשרי ידידות עם הנשים במקום, ונטלה לידיה תפקידים נוספים בבית הבושת.

הנאשמת שימשה דמות אם לנשים בבית הבושת והן נהגו לשוחח ולהתייעץ עימה. לטענת הסניגורית, הנאשמת לא ביצעה תפקידים ייחודיים, שלא בוצעו על ידי יתר הפקידות בבית הבושת.

לאור האמור, עתרה הסניגורית להשית על הנאשמת מאסר על תנאי.

7. בדברה האחרון, תיארה הנאשמת את נסיבות חייה המורכבות. לדבריה, החלה לעבוד כמנקה בבית הבושת, בתקופת שפל בחייה. לדבריה, השהות בבית הבושת סייעה לה להתגבר על בדידותה. היא נהגה לסייע לנשים במקום, ונטלה על עצמה תפקידים נוספים כדי שלא לאבד את מקום העבודה. הנאשמת הביעה חרטה על שנגררה לביצוע העבירות.

מתחם העונש ההולם

8. אין חולק כי מדובר ב"אירוע אחד", בהתאם לסעיף 40ג לחוק (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

9. הערכים המוגנים על ידי העבירות שבהן הודתה והורשעה הנאשמת, הם כבוד האדם והאוטונומיה של הנשים בזנות, שלמות נפשן וגופן.

מידת פגיעת הנאשמת בערכים אלה ממשית. במעשיה, סייעה הנאשמת לניהולו היומיומי של בית הבושת, באופן שאפשר את ניצול הנשים במקום בתמורה לבצע כסף.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שחלקה היחסי של הנאשמת במעשים אינו גבוה, ועל פי עובדות כתב האישום המתוקן שבו הודתה, אף לא נמנתה על המעגל הראשון של הנהלים כלכלית ממעשים אלה.

10. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, לרבות פסיקה שהגישו ב"כ הצדדים, מלמדת כי בתי המשפט נוהגים לגזור, בעבירות דומות, עונשים לתקופות משתנות, והכל בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של העבירה ושל הנאשם. ראו, למשל: ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל (3.3.16); עפ"ג 18070-02-16 בנימינוב נ' מדינת ישראל (2.12.16).

מדינת ישראל (9.3.16); 1976/15 יעקב לויצקי נ' מדינת ישראל (24.03.2015); ת"פ (ת"א)
23123-09-11 מדינת ישראל נ' אלפנדרי (6.7.15), עפ"ג (מחוזי ת"א) 55244-08-15 אלפנדרי נ'
מדינת ישראל (2.12.15).

11. בנסיבות המתוארות, סבורני שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל.
12. בתוך מתחם העונש יש ליתן משקל לקולא למכלול נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ובמיוחד לעברה הנקי; להודאתה, שהובילה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר; ולנסיבות חייה הקשות, בפרט להיותה אישה קשת יום, שסבלה בעברה מאלימות בתא המשפחתי.
13. מלאכת הענישה אינה מדע מדויק. נסיבות ביצוע העבירה והנסיבות האישיות אינן יכולות להיות זהות לחלוטין. בגזירת העונש יש ליתן משקל לכלל אחידות הענישה, הקובע כי נאשמים שביצעו מעשים דומים ידונו לעונשים דומים. נכון שיש במעשי הנאשמת מאפייני חומרה מוגברים מעט מאלה של הפקידות (נאשמות 6 עד 9), המתבטאים באיסוף כספי האתנן והעברתם למנהלות בתי הבושת; בקשר עם מחלקי כרטיסי ביקור, עם שירותי המכבסה ועם מאבטחי בית הבושת; בהיותה אשת הקשר של הנשים בבית הבושת עם מנהלות בית הבושת; ובנוכחותה היומיומית במקום.
14. לאור האמור, יש הצדקה ליתן ביטוי לחלקה המוגבר של הנאשמת במעשים, באמצעות ענישה מחמירה יותר לנאשמת, בהשוואה ליתר הפקידות (נאשמות 6-9).
- עם זאת, בחינת מהות החומרה העודפת מלמדת שמדובר באותה קטגוריה של מעשים, ולא ברף חומרה גבוה משמעותית. הנאשמת לא יזמה את אופי פעילות בתי הבושת ולא הרחיבה את היקף המעשים או את מעגל הלקוחות. כמו כן, יש ליתן משקל לנסיבותיה האישיות הלא קלות של הנאשמת. לכן, בשיקלול מכלול הנסיבות, נראה שבעניינה של הנאשמת ניתן להסתפק במאסר מותנה, חמור מזה שהושת על נאשמות 6-9, לצד חילוט משמעותי בסך 40,000 ₪, רכיב שלא נכלל בעונשן של נאשמות 6 עד 9.

סוף דבר

15. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. 12 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור איזו מהעבירות בהן הורשעה, לרבות ניסיון או סיוע לעבור איזו מעבירות אלה.
- ב. קנס בסך 3,500 ₪, או 35 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ינוכה מהכספים שנתפסו ברשות הנאשמת.

לא ישולם תשלום במועדו, יועמד הקנס, או יתרתו, לפירעון מלא לאלתר.

ג. אני מורה על חילוט סך 40,000 ₪, מהכספים שנתפסו ברשות
הנאשמת, לטובת קרן החילוט.

לאחר ניכוי סכומי החילוט והקנס, תושב היתרה לנאשמת.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, בנוכחות הצדדים.

ירון לוי, שופט